

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת ניצבים וילך - כ"ג אלול תשפ"ו × עלון 207

בהשגחה

המילים שהחזירו את הבן הביתה

מספר לי יהודי:

יצא לי לפגוש יהודי שנראה ממש משכמו ומעלה.

היהודי נפתח בפניי ואומר לי: "דע לך, שאם היית פוגש אותי לפני שנתיים - ה' ישמור איך שהייתי נראה.

אני מגיע מבית שמור וחרדי למהדרין", הוא מספר, "אבל בגיל צעיר מאוד ירדתי מדחי אל דחי והגעתי לשאול תחתית כפשוטו ממש.

כמעט ולא היה לי קשר עם הוריי.

ערב אחד אבי מתקשר אליי ואומר לי: 'אני ואמא רוצים לשוחח איתך'. הסכמתי.

אני נכנס לבית הוריי, וההורים מתיישבים איתי ומתחילים לבכות - בכי ללא מעצורים.

הדמעות יורדות להם בלי שליטה, הם מנסים להוציא הגה מהפה, אך ללא הצלחה.

כך עוברת לה חצי שעה, שבה הם פשוט רק בוכים.

לאחר חצי שעה, אבא שלי הצליח להוציא את המילים הבאות:

'בני היקר לי מכל, קראנו לך לכאן רק כדי לומר לך דבר אחד: בכל מקום שאתה נמצא, בכל מצב ובכל שעה - אנחנו עומדים לצידך. יש לך אבא, יש לך אמא שאוהבים אותך בכל מצב. כל מה שאתה רוצה - תבוא ותבקש'.

היהודי סיים את סיפורו המרגש ואמר: "האהבה הבלתי-מוגבלת הזאת החזירה אותי הביתה".

המהר"ל (ר"ה, יא) מסביר את סוד תקיעת השופר של ראש השנה ואת סוד השופר של הגאולה, שהם למעשה דבר אחד. השופר משמיע קול פשוט, כדי שכל עם ישראל הפזורים בכל מקום שהוא ישמעו את הקול ויבואו למקום אחד.

קול השופר הוא הקול שבו הקב"ה אומר לעמו: בכל מקום ובכל מצב - אני אוהב אתכם. והקול הזה הוא הגאולה האמיתית.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

אין רע יורד מלמעלה

בליל יום הכיפורים נעמד הרבי הקדוש רבי פייביש מבערזאן זי"ע בבית מדרשו, ובבכי ודמעות נושא דברים על חובת האדם לקבל באמונה שלמה גם את רגעי הקושי - גם אם נגזרה עליו מיתת הבנים...

הטובה! ולא זו בלבד, אלא עליו לעשות זאת מתוך שמחה! ואף כאשר מתרגשת על האדם צרה נוראה של מיתת הבנים - עליו לזכור היטב ולהתחזק בכל ליבו שד' יתברך הוא בורא ומנהיג, וכל מה דעביד - לטב עביד..."

חתם הרבי את דבריו ואמר: "אנא ממך ד', סטירה אחת עוד נוכל לסבול, אבל לשתי סטירות אין לנו כוח..."

סיים הרבי את דברי האמונה הנוראים ואת דבריו מרעידי הלב שנראו כמבשרים על הבאות, ויהי המקום לחרדת אלוקים.

× × ×

טרם חלפו שלושה חודשים, וביום הראשון של חנוכה חלו שני בניו של הרבי במחלה קשה ומסוכנת. היו אלו בנו רבי לייביש, ובנו הבחור ר' ישעיה אשה למרבה הצער, לאחר ימי מחלה ארוכים ומייסרים, ביום ח' בטבת נפטר ישעיה אשה, הבחור המופלג הצעיר והרך לימים. וכל אותם ימים התחזק הרבי הקדוש רבי פייביש באמונה תמה ותמימה. שוב ושוב שינן באוזני הסובבים כי מאת ד' היא הגזירה, ואין לנו רשות להרהר אחריה, כי הכול לטובה, וכל מה שעושה ד', לטובה עושה.

או אז חזרו והדהדו דבריו שנאמרו בלבת אש בליל יום הכיפורים. עתה הובן למה התכוון ולאלו רגעים רמז הרבי בדרכתו. התבוננו החסידים בהתנהגותו הפלאית של רבם הקדוש וחרטו אותה בליבם, ובאותם ימים קנו קניין נצחי של אמונה אמיתית ומוחלטת, וידיעה ברורה שאין רע יורד מאת ד', ובאמת הכול טוב. ובתוך השכול והיגון - זכה הרבי גם לנחמה, עם חזרתו של בנו רבי לייביש לבריאותו האיתנה, וזכה להאריך ימים ושנים, כפי שנשא הרבי את תפילתו בליל יום הכיפורים.

ליל יום הכיפורים של שנת תרכ"ז, העיירה בערזאן. דממת רוממות וחרדת קודש עמדה בהיכל בית הכנסת. זה עתה הסתיימה תפילת 'כל נדרי', והכול מנשקים בדומייה ובכבוד ראש את ספרי התורה המולכים על פני בית המדרש. היום הקדוש בשנה ירד ופרש את כנפיו.

הס הושלך לאחר שהוכנסו הספרים לארון הקודש, וכמדי שנה ניגש לבימה הרבי הקדוש רבי משולם שרגא פייביש מבערזאן בעל ה'שפת אמת', לשאת את דבריו.

והנה למרבה תדהמת הקהל, עוד טרם פצה הרבי הקדוש את פיו, החל לבכות. כתפיו רטטו, ומעיניו הטהורות זלגו דמעות חמות. וכך פתח הרבי ואמר:

"יש שני סוגי מצבים שבהם צריך האדם להודות לקדוש ברוך הוא. האחד, כאשר אדם זוכה לברך על הטובה, בעת שמשפיע עליו הבורא יתברך חסדים טובים, עושר וכבוד, או שזכה לקיים שמחה בביתו".

הרבי עצר את דיבורו ושוב החל בוכה, ודמעותיו יורדות כמים שאין להם סוף. ואז הרים את קולו וזעק מעומק לבבו:

"אך לפעמים מביא הקדוש ברוך הוא על האדם מצב שבו עליו לברך - על הרעה! לפעמים מגיע מצב שבו מזכים את האדם משמיים בחושך והסתרה, במקרה של צרה וצעה. אך גם בעת ההיא - האדם מברך על הרעה! שהרי באמת אין רע יורד מלמעלה, והכול רק לטובה מאת הבורא יתברך, הרחמן שאין רחמן כרחמנותו!"

דבריו החוצצים של הרבי הדהדו והרעידו את כותלי בית המדרש, והרבי אמר עוד בקול בוכים: "הלא חובה היא על כל יהודי להתחזק באמונה בכל המצבים! וחייב אדם לברך ולהודות לד' גם על הקושי והייסורים - כשם שמברך על

✕ אשרי מחכה ולא מגיע ✕

מספר ר' חיים יעקב מביתר עילית:

סיפור יפה שמעתי על הרה"ק רבי בונים מפשיסחא זי"ע, המכונה 'היהודי הקדוש': הוא עמד לחתן את בתו עם הבן של הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע. בשלב כלשהו בין האירוסין לחתונה, כשהרה"ק מלעלוב ראה שענייני הוצאות החתונה והנדוניה אינם מתקדמים ואינם מתארגנים כראוי, הוא פנה ליהודי הקדוש בשאלה, מה יהיה עם החתונה. אמר לו היהודי הקדוש כי אכן צריכים לפעול בנדיבות, ולכן הוא מציע ללכת לקראקא העיר הגדולה, ולפגוש שם נדבנים שבוערת ד' ייתנו בעין יפה.

שני המחוננים הצדיקים הגיעו לקראקא, נעמדו לתפילת מנחה, ולאחריה סיפרו לציבור: 'אנחנו מחוננים העומדים לפני החתונה של הילדים שלנו. הציבור הבין בדיוק למה הכוונה. הייתה זו עבורם זכות גדולה, לעזור לצדיקים שהעולם עומד עליהם, ועד הערב נאסף כל הסכום הדרוש לחתונה.

חשבתי לעצמי על כך, ששני הצדיקים הגיעו לקראקא, ולא דיברו מאומה על קהל עדרם; לא סיפרו על פועלם למען כלל ישראל; לא ניסו לעורר רחמים בכל מיני תיאורים - אלא פשוט סיפרו 'יש לנו חתונה, והשאר נעשה כאילו מאלי.

אמרתי: "ריבונו של עולם, כזה מעשה יפה עשית בעולמך, אגא, גם לי תעשה מעשה יפה כזה". גם לי יש בן שעומד להיכנס לחופה בעוד כמה חודשים, ואין לי מושג מאין אכסה את הוצאות החתונה. לפרנסתי הנני עובד כמלמד, ומקבל הכנסה צנועה שמספיקה לצרכינו. אבל, חתונה? - אין לי מושג מאין אני לוקח את השקל הראשון.

האמנתי כי ד' יכול לעשות ניסים, וסיפור כה יפה בוודאי לא הגיע לאוזניי סתם. החלטתי לעשות כמעשה הצדיקים. הגעתי לכותל המערבי בליל הושענא רבה. תיארתי לעצמי כי הרבה יהודים מחוץ לארץ מגיעים לכאן בלילה הזה, ואם ירצה ד' יעמוד לידי יהודי כזה שגם כיסוי תפוחים, או לפחות חשבון הבנק שלו, ושם רק אשחרר איזו מילה קטנה על חתונה גדולה, הוא יבין מיד למה הכוונה ויפתח את ידו ברוחב לב.

אמרתי תהילים, והנה ניגש אליי יהודי ושואל מתי מתחילים 'מערבי'. אני שומע בקול שלו שיש לו מבטא של חו"ל, ומרגיש ממש איך בקשתי מתמלאת באופן מדויק. מיד אני אוסף את כל היכולות החברתיות שלי ועונה לו בנעימות. אנו משוחחים על מהות היום, אני אומר לו שיש עניין לומר את חמישה עשר שירי המעלות, ועוד כהנה וכהנה.

אנחנו מתפללים ערבית, ואחרי זה אני מספר לו כי בעוד חודש וחצי אני מחתן. הוא מבין על מה אני מדבר, ואנחנו טווים עסקה: הילדים בכיתה שאני מלמד יתפללו עליו יום יום, והוא ישלח כסף לחתונה.

אנו נפרדים כידידים, לא לפני שאנו מחליפים כתובות ומספרי טלפון ומברכים זה את זה בשנה טובה ומתוקה. אסרו חג עבר, הילדים בכתה שלי מקיימים את חלקם בהסכם ומתפללים להצלחת ידידי מהכותל המערבי, ואילו הידיד שקוע בעולמו. אני פונה אליו, שואל מה נשמע ומה קורה, מזכיר לו את תפילת הילדים, ומצפה שאת ההמשך הוא יבין לבד. ואכן הוא מבין ואומר שישלח כסף, ואני מחכה לכסף שלא מגיע. כך עוברים כמה שבועות, והנה בשורה: הוריו עומדים להגיע לירושלים, והוא שולח איתם כסף לחתונה.

אני נרגש מאוד, משתף במפנה את אמי שתחיה, ומבקש את עזרתה. אמי דוברת אנגלית, והיא תדע כיצד לשוחח עם הורי הנדיב מהכותל.

אמנם בית המלון שבו הם מתאכסנים קרוב למקום מגוריה, אבל ההליכה קשה עליה, ואני משלם למונית שתיקח אותה לפגישה עם ההורים.

היא משוחחת איתם בנעימות, ובסופה של שיחה לבבית מגישה לה אמו של הנדיב מאה דולר, נדבת הבן. מאה דולר!!!

בניכוי הסכום ששולם למונית הלך וחזור, אני מקבל כשלוש מאות שקלים שמספיקים לקניית נעליים. יופי. עכשיו יש לי נעליים טובות, שבהן אוכל לחזור על פתחי נדיבים...

נדיבים? הפעם אני כבר מבין מה הם עושים בפסוק שאומר שלא לבטוח בנדיבים. כמה עקומה הייתה גישתי! אמנם בתחילת המעשה האמנתי כי ד' עושה ניסים, ואפשר שהוא יקרה לפניי נדיב מחו"ל, אבל אחר כך - אחר כך כבר בטחתי בנדיב. חזיתי למתנה שלו, ציפיתי לצדקה ממנו, ושכחתי לגמרי מיהו הגביר האמיתי.

התרומה הדלה, הנלעגת, של השטר המקומט והמצומק, הייתה בשבילי שיעור מוסר עוצמתי. מעתה אין יותר לבטוח באדם. לא נדיבים ולא נעליים. רק בד' אנו בוטחים! רק בו! התרומה הקטנטנה הזו, שהגיעה אליי מעבר לים אחרי ציפייה ארוכה והשתדלות יתירה, הגיעה אליי בהשגחה פרטית בדיוק בזמן, כדי 'להעמיד אותי במקום' ולכוון אותי להתחיל להתכונן לחתונה כמו יהודי, לצפות ולייחל לד' לבדו.

באותו יום התחלתי להתפלל באמת לד' שיעזור לי, הוא ורק הוא, וישלח לנו את כל צורכי החתונה. כך שלח לי הקב"ה רעיונות שונים של השתדלות, שברוך ד' עשו פרי, והיה לי עם מה לגשת לחתונה. בחתונה עצמה, בלי שאבקש מאף אחד, בלי לפנות לאיש, הביאו לי רבים מהאורחים מתנות גדולות בעין יפה. יפה כל כך, שבכספים שהתקבלו בליל החתונה כיסיתי חלק ניכר מההוצאות.

מאותו נדיב עם רצון טוב ואותה הישענות מוגזמת מצדי, קיבלתי קצה של אצבע; וכשנשענתי על ד' לבדו, קיבלתי את כל היה ברחבות, בשמחה, בבטחון ובשלווה.

בטחו בו, יהודים, בכל עת, גם אם יש נדיב באמצע...

מהות הבטחון: מנוחת נפש הבוטח, שהוא בטוח כי מי שבטוח בו יודע ויכול ויעשה הטוב על הצד היותר טוב, ועוד יוסיף ויתנהג עימו במידת החסד והרחמים - יותר ממה שמגיע לו.

מהות הבטחון: מְנוּחַ נֶפֶשׁ נֶכֶח. עַל הַנִּבְטָח לֵב סְמִיכָה שְׁיַעֲשֶׂה הַנֶּכֶחַ. בְּעֵינֵי הַבִּטְחוֹן. כִּיכֻלָּתוֹ וְדַעְתּוֹ לטוֹבָה הַצְּרִיכָה וְהָעֶקֶר - לֵב בָּטָח. בְּמִי שִׁיבְטַח. שְׂיָקִים הַבִּטָּחָה בְּלִי הַפִּיכָה וְיִחָשֵׁב לוֹ טוֹבָה. חֶסֶד וְנִדְבָה. חֶנֶם בְּרָכָה כְּבִרְכָה מְאִרִּיכָה

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

× הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ×

ד' אוספני

דוד המלך, נעים זמירות ישראל, סבל מחיים קשים במיוחד לאורך כל השנים - גם לאחר שנתמנה למלך על ישראל, וכמובן גם לפני כן. כל ימיו היו מסכת של רדיפות, אולם בזכותן הוא היה המאמין הגדול ביותר ובעל הבטחון של עם ישראל. הוא מלמד אותנו שלא משנה האם יש לך משרה, ואיזו; האם אתה בעל משפחה או חברה, והאם אתה זוכה לכבוד ולהצלחה - העיקר הוא האם זכית להתקרב עוד קצת לה' יתברך, או חלילה לא.

המגיד הירושלמי הצדיק ר' שלום הכהן שבדרון זצ"ל, היה בתענית דיבור ארבעים יום בשנה: מראש חודש אלול ועד למוצאי יום הכיפורים. ר' שלום היה אדם מאוד חברותי, שמח ומעורב עם הבריות, אולם בימים נוראים הוא חש את המשמעות של 'אני לדודי' - יש לי חבר קרוב, הקב"ה, וכשיש חבר יקר כזה, לא זקוקים לחברים נוספים.

זכורים לי שני רבנים נוספים שאהבו להיות עם הקב"ה יותר מאשר עם אנשים, על אף שהיו חברותיים ועלויים: ר' אביגדור מילר ור' גרשון ליבמן. ר' גרשון תמיד האזין לשני והיה לו אכפת ממנו, על אף שהוא עצמו לא דיבר הרבה. אולם, בסדר מוסר הוא ניגן ללא הרף את רצונו בקרבת אלוקים. גם ר' אביגדור מילר היה משוחח עם אנשים, אולם תמיד העדיף להיות עם ד' יתברך.

יש הרבה אנשים שחשים בודדים, שמרגישים שאין להם עם מי לשוחח. לפעמים זהו סימן משמיי שיהיה רוצה לשמוע אותם. מחכה שידברו איתו. היו רבים שנושעו בזכות שיצרו קשר קרוב עם הקב"ה. שדיברו אליו.

גם דוד המלך, שהרחיקו אותו במשך עשרים ושמונה (!) שנים, ואליאב אחיו זלזל בו מאוד (שמואל א יז-כח), ברח לחיקו של הקב"ה, כפי שהוא מתאר בפרק כ"ז בתהילים, הפרק שאנו אומרים בתקופה זו.

כשקשה לך, תשקיע עוד בקשר עם הבורא. תודה לו על הטוב שכן קיים, על המעלות שהוא מעניק לך. ספר לו על הקשיים, וצפה לטוב שרק הקב"ה יכול להיטיב עימך.

× הנהג מוכן ×

מספר הרה"צ ר' ישראל לייפער שליט"א מבני ברק:

ביום שישי ערב שבת קודש פרשת קדושים, עברתי תאונה. הרכב שבו נסעתי, יחד עם אחד ממכריי שלקח אותי לדבר מצוה, התנגש באוטובוס. ברוך ד' הייתי חגור, אך החבטה ההגונה שהמכונית ספגה השפיעה גם עליי. החלק הקדמי של המכונית נמערך לגמרי, ואני בעצמי היטלטלתי הלך ושוב.

בתום האירוע פינו אותי לבית חולים. שם עברתי את כל הבדיקות, ובחסדי ד' הסיכום הרפואי היה שהכול בסדר. כמה מכות יבשות, ללא פגיעה באיברים פנימיים. הודו לד'! כשחזרתי הביתה לפני שבת הכול כבר היה מוכן, על הפלטה עמדו מסודרים הסירים, ואני יכולתי להכין את עצמי לשבת קודש, ואף להשתתף ב'טיש' אצל הרבי.

לכאורה הכול היה בסדר, אבל הכאבים המשיכו ללוות אותי. ביום ראשון מסרתי שיעור בבני ברק, ואחר כך יצאתי למסור שיעור דף היומי באלעד. זהו שיעור שאני זוכה למסור כבר עשרים ושבע שנים, קביעות ששומרים עליה מכל משמר. כל כך הרבה הרפתקאות עברו עליי בכמעט שלושה עשרים אליו: חתונות, שמחות, אירועים משפחתיים וקהילתיים, וגם אירועים פחות נעימים ולא כל כך משמחים; כולם נסו מפני השיעור. בכל הזמנים פיניתי הכול הצידה ונסעתי לשיעור באלעד, עד היכן שידי הייתה מגעת, ברוך ד'. גם הפעם לא התחשבתי בכאבים שירשתי מהתאונה, ונסעתי לאלעד למסור את השיעור.

התאמצתי עד כלות, ללא שום גזמה. שעתיים של מסירת שיעור מאחוריי, והכאבים הלכו והתעצמו. באותו רגע ידעתי שלא שייך שאסע לבני ברק באוטובוס. שום דבר מכל המהלך הזה אינו מתאים לי: לא הדרך לתחנה, ולא הישיבה בתוך האוטובוס מתחת למזגן הנושף על הכתף. הכאבים שחוויתי מתחזקים תחת משב ישיר כזה.

מצד שני, לא רציתי לבקש מאף אחד שייקח אותי הביתה ברכב. לא היה לי נעים לבקש זאת, לא רציתי להרחיב על מצבי הבריאותי, והתפללתי לד' בלי מילים, שיעזור לי ויחזיר אותי הביתה באופן שמתאים לי.

נעמדתי עם הציבור לתפילת ערבית, ולאחר התפילה, באותם רגעים של טרום מבוכה, כשאני חוכך בדעתי מה לעשות ואיך להתקדם לקראת היציאה מבית המדרש - פנה אליי בחור ואמר: "הרב, היום אני לוקח את הרב הביתה ברכב. אני זוכר את ההבטחה שלי".

זו הייתה הבטחה מלפני חצי שנה.

לפני חצי שנה, אחרי תפילת ערבית ניגש אליי הבחור ואמר לי: "אני רוצה להוציא רישיון, אבל כבר פעמיים עשיתי את הטסט ולא הצלחתי לעבור אותו. אני מבקש מהרב שיברך אותי שאצליח בטסט".

בירכתי אותו שיצליח וייסע בדרכים ישרות למקומות טובים.

"הרב", שמח הבחור, "אם אני אצליח בטסט, אני מבטיח בלי נדר לקחת את הרב באוטו שלי אחרי השיעור, עשר פעמים!"

היה שם יהודי אחד שמיד הזכיר חוק מחוקי התחבורה: במשך חצי שנה מאז שנהג מקבל רישיון נהיגה, אסור לו לנסוע בלילה. אמרתי לבחור, "תודה על הרצון הטוב, אבל זה לא יהיה אפשרי..."

הוא קיבל את דבריי, אך לא שכח. עכשיו, כשכולי מיוסר, הוא הופיע לו פתאום והזכיר את ההבטחה שהבטיח. "בשבוע שעבר נגמרה התקופה של חצי שנה מהרישיון, ואני יכול לנסוע בלילה. הרב יכול לבוא איתי?"

ברוך ד', הבחור החשוב לקח אותי ברכבו לביתי, מבלי שאצטרך לפנות בבקשה לבשר ודם, והמשיך ועשה זאת עוד כמה פעמים. הקב"ה, שקבע בשבילי שאצטרך לעבור תאונה ביום שישי, כבר הכין לי את המכונית חזור ביום ראשון, חצי שנה קודם לכן.

היום הראשון או האחרון בשנה

את האכזבה הזו טועמים יהודים רבים בימים של טרום ראש השנה.

רגע לפני ששנת תשפ"ו הופכת למציאות יום-יומית, מבקש היהודי למשש את החג שעומד על המפתן. לגעת במרקם, לחוש את הקדושה, ללטף את החיבור, להתכרבל בקרבת אלוהים.

הוא פותח משניות מסכת ראש השנה, מעלעל לכאן, מדפדף לשם, ומגלה שהנושא הבורע הוא אחר לגמרי משחשב. לא ענייני המלכת ד', לא סוגיית יום הדין ולא מצוות תקיעת שופר. רוב רובה של המסכת עוסק בסוגיית קידוש החודש. זה מה שעמד על הפרק בשעות הראשונות של השנה החדשה, בתקופות שבהן קידשו את החודש על פי ראייה.

על אף שאינו מופיע ברשימת האבודות שספג עם ישראל עם חורבן בית המקדש - קידוש החודש על פי ראייה בהחלט ראוי במידה מסוימת לתואר 'אבידה'.

יהודי לא קובע מתי יפציע יום ראשון. הוא לא מחליט האם הגיע זמנו של רביעי, אין לו אפשרות לדחות את יום שישי, וכתוצאה מכך גם אין לו השפעה על קדושת השבת. לעומת זאת, על המועדים והימים טובים מנצח היהודי בשרביט של קסמים.

זהו כוח מופלא שניתן בידי של העם היהודי. 'חוק לישראל'.

אבל, מלבד הכוח הזה יש דבר נוסף, מופלא ביותר, בעניין קידוש החודש, שראוי למתווך קו תחתיו.

מאותו רגע שבו שקעה השמש של כ"ט באלול, התחיל היום המשונה ביותר בשנה היהודית. ברחובות הילכו יהודים לבושים בגדי חג, על השולחנות בבתיים זעו בהתרגשות סילקא וכרת, פלחי תפוח ירוק קרצו לצלוחית הדבש, אבל איש לא ידע לומר האם היום הוא אכן ראש השנה.

זה היה חג ששעותיו הראשונות בסימן שאלה. אם מחר בבוקר בית הדין יקדש את החודש, ידעו הכול למפרע שיצאו היום ידי חובת מצוות תקיעת שופר.

(מתוך מדור 'חדשות לבקרים')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
**מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502**

× עצה שעובדת ×

מספר ר' שלמה ווייס מניו ג'רזי:

אילו היה אפשר להתפרנס מכל הבעיות שהיו לחבר שלי בפרנסה, אני חושב שהוא היה מתעשר מזמן. הבעיה היא (עוד בעיה!) שעם בעיות לא קונים במכולת, ואילו רק היה אפשר לסלק אותן ולהביא כסף במקומן, זה היה נהדר.

הוא שאל אותי האם יש לי רעיון בשבילו, איך להגדיל הכנסות. חשבתי יחד איתו, ולא היה לי שום רעיון. זה חבר שלומד היטב, ואני חששתי להציע לו רעיונות שיוציאו אותו מהלימוד. לא רציתי לקחת אחריות על מהלך שכזה. אמרתי לו: "תלמד יותר. תתחזק בלימוד התורה". זו העצה שאני קיבלתי מרבתי.

הוא קיבל את העצה שלי, על אף שהיה לו קשה מאוד, ובהמשך סיפר לי כי העצה באמת עובדת. בכל פעם שהוא משקיע עצמו בלימוד יותר מהרגלו, נכנס קצת כסף.

באותו יום, שעליו אספר לכם עתה, הגיע התאריך שבו צריכים לכסות את האשראי המצב שלו היה ממש גרוע: אפס מקורות להזרמה של כסף. והוא - התיישב ללמוד ביתר עוז. זו הייתה מסירות נפש של ממש, לעזוב את כל החשבונות, את כל החישובים והסיכויים, את כל הדמיונות על מה שיקרה אם לא יצליח להביא כסף עד שש בערב, ולהתמסר ללימוד.

הוא ישב ולמד, ופתאום קיבל טלפון. "מה נשמע?" נשמע קולו של ידיד מהשכונה. "דע לך שעזרת לי מאוד", אמר הידיד, "זוכר איך לפני כמה שבועות דיברנו על איזה עניין כלכלי שאני מתעסק איתו, ואתה נתת לי עצה טובה?"

החבר שלי לא ידע האם לבכות או לצחוק. אכן כן, עצה טובה הוא נתן לחבר. בשביל השני הוא מצליח למצוא רעיונות, אך לא לעצמו.

"אז ברוך ד', העצה שלך הייתה ממש במקום. עשיתי מה שאמרת, והרווחתי סכום נאה. עכשיו אני רוצה לתת מעשר, מכיר מישוהו שזה מתאים לו?"

החבר שלי התבייש להגיד שהוא האדם המתאים, אבל התגבר ואמר, "אני לא ממש יודע מה להגיד לך, אני רק יכול לומר שאני בעצמי לחוץ מאוד בכסף, והיום צריך לכסות את האשראי. אולי אתה תהיה השליח משמיים".

הידיד הבין את המצב מיד, ואמר, "אכן כן, אני אהיה השליח, אם ירצה ד'. ומה עם המשכנתא, כבר שילמת אותה החודש?"

"עוד לא", ענה חברי בשפל קול.

"ראה את העניין כמסודר", סיים הידיד, "הכול הולך להיכנס לחשבון היום".

הוא לקח מהחבר שלי את פרטי החשבון, ואכן העביר לו את הסכום הדרוש לאשראי ולמשכנתא גם יחד.

הוא לקח על עצמו עול תורה, והקב"ה הסיר ממנו עול דרך ארץ.

× שבועיים לאחר ועוד אחד קדימה ×

מדבר ר' יק. מירושלים:

הלכתי להר המנוחות להתפלל על ציונו של אחד מהצדיקים השוכנים בארץ, והנה ניגש אליי מישוהו ושאל אותי: "אתה אברך?"

"כן", עניתי, "ברוך ד'".

"אז אתה צריך כסף, נכון?"

"ברוך ד', יש לי כל מה שאני צריך", עניתי. תודה לקל, ברחמי שמיים יש לנו הכנסה נאה שמתאימה לצורכי משפחתנו.

"אבל בטוח שאתה מכיר אברך שצריך כסף", המשיך האיש. "תוכל לעשות לי טובה? יש לי כאן כספי מעשר. קח בבקשה אלף וחמש מאות ש"ח, ותן אותם למי שזקוק לזה". הוא הגיש לי את שטרות הכסף, ואני לקחתי על עצמי את השליחות להעביר אותם לכתובת הנכונה. חשבתי, מי מבין מכריי זקוק לכסף? וכך עלה במוחי שם של חבר, לא מהכולל שלי. כבר חצי שנה לא פגשתי בו ולא דיברתי איתו, אבל הוא זכור לי היטב כמי שישמח עם סכום כזה של כסף.

התקשרתי אליו ושאלתי אותו, "אתה צריך אלף וחמש מאות שקלים?"

"כן!" הוא ענה מיד, "איך ידעת?"
"לא ידעת", עניתי בכנות, וסיפרתי לו שהוא השם הראשון שעלה במחשבותי, כשנתנו לי את הכסף כדי להעבירו.
הוא התרגש מאוד. "בוא תשמע מה היה כאן", הוא הסביר: "המצב הכלכלי שלי לא משהו". הכוונה שלו הייתה, שהוא לא יכול לקנות אפילו 'משהו'. "לפני שבועיים לווייתי חמש מאות שקלים כדי לקנות צורכי שבת. עבר שבוע, עדיין לא הצלחתי להחזיר את הכסף, ושוב לווייתי חמש מאות שקלים כדי להיכנס לשבת בכבוד. עכשיו אני בשבוע השלישי להסדר הבלתי מסודר הזה. אני יכול ללוות עוד מאנשים, עליי להחזיר קודם כול את החובות הקודמים. אני יכול לא לקנות צורכי שבת, עליי להגיע עם משהו הביתה. הרי לא ייתכן שלא יהיה מה לאכול. התפללתי לד' ואמרתי: 'ריבוננו של עולם, עכשיו אני לווה כסף, אלא מעביר את האשראי ואתה משלם'."

ואכן, ריבוננו של עולם שמע את תפילתי, והנה התקשרת, ואתה מביא לי את הסכום המדויק שחסר לי: אלף שקלים כדי להחזיר את החובות מהשבועיים הקודמים, וחמש מאות בשביל השבוע הזה."

נדהמתי. חצי שנה אין לי קשר עם הבן אדם, ואני נזכר בו בדיוק כשהקב"ה שולח לו את צורכי השבת.

× תדלוק ירוק ×

מספר ר' עקיבא וייצמן מבית שמש:

נסעתי לסידורים שונים, ותוך כדי נסיעה גיליתי כי מד הדלק עומד על אפס. באותו רגע שיניתי את מסלול הנסיעה לתחנת הדלק הקרובה ביותר, בתחנות ובתפילות לד' שאספיק להגיע לפני שהדלק יאזול לגמרי, ושלא איתקע באיזה שומקום.

שמע ד' לתפילתי. הגעתי לתחנת הדלק, ועכשיו התפנית לשלב הבא: לחפש כסף כדי לשלם על התדלוק. התחלתי עם הכיסים:

כיס החולצה, המכנסיים והחליפה. אפס. עברתי לאוטו, בדקתי כאן ושם, על המושבים ומתחת להם, עד שבחסידי שמיים שלפתי שטר ירוק של חמישים דולר.

ניגשתי למתדלק, התנצלתי ושאלתי האם חמישים דולר יהיו תשלום ראוי לדלק. המתדלק לא הסכים, אין לו אפשרות לקבל דולרים. עליי לפרוט אותם לשקלים, וכך יוכל לקבל את התשלום. ציינתי לא היה שם בסמוך, ולנסוע לצי"נג' לא יכולתי כי הרי לא היה לי דלק. נותר לי רק לצפות לישועת ד', והפעם באופן של הישענות מוחלטת על חסדו.

הישועה לא איחרה לבוא. אל התחנה נכנס יהודי אמריקאי, ממש האדם הנכון ברגע הנכון. מיד ניגשתי אליו ושאלתי אותו, "תוכל לעזור לי?"

והוא ענה לי, "אתה תעזור לי ואני אעזור לך".

שאלתי במה הוא זקוק לעזרה, והוא הצביע על המכונית שלו ועל הצינור של הדלק. הוא הסתבך שם עם החיבורים ולא ידע איך להסתדר. ניגשתי, הכנסתי את הצינור למקום הנכון, והוא ממש הודה לי על הפעולה הפשוטה הזו.

"ועכשיו תגיד לי, במה אוכל לעזור לך?" הוא שאל אותי.

הוצאתי מכיסי את השטר של חמישים הדולרים, וביקשתי שיפרוט לי אותם לשקלים.

"בשמחה", הוא אמר, והתרגש, "נשלחת אליי היישר משמייים! אני נמצא עכשיו בדרך לשדה התעופה. הרכב שאני נוסע בו הוא רכב שכור שאצטרך להחזיר. נכנסתי לכאן לתדלוק כדי שיהיה לי מספיק לנסיעה, אבל לא חשבתי מה אעשה כשאגיע לארצות הברית. הרי גם שם אצטרך רכב כדי להגיע הביתה אחרי הטיסה. אצטרך לשלם למישהו בדולרים, ואין לי דולר אחד בכיס! אתה נשלחת להביא לי חמישים דולר, כדי שיהיה לי במה לשלם לרכב ביציאה משדה התעופה".

שם, בתחנת הדלק, קיבלתי דלק להמשיך בשליחותי בחיים. הן בכל מקום שאני הולך אני שליח משמייים.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית'.

ברצוני להודות לכם על העלון הנפלא. ברשותכם אשתף את הקוראים הנכבדים בהארה נפלאה שהייתה לי בעת שהותי בבית החולים.

הגעתי לבית החולים ללא תכנון מראש, לצורך טיפול שהוגדר כדחוף, ובחסידי שמיים זכיתי לשהות מספר ימים בצל כנפי השכינה ולראות מקרוב את חסדיו יתברך איתנו.

בית החולים שבו הייתי נחשב לאחד המתקדמים בארץ ובעולם, ומתפאר ברופאים המומחים. פגשתי שם באנשים טובים המתאמצים לעזור ולרפא מתוך אכפתיות ומסירות לתפקיד, אך גם נדהמתי לראות כי אין בידם מזור!

פעם אחר פעם נוכחתי לראות טעויות אנוש מסכנות חיים, כפשוטו: מסירת מידע שאינו נכון על פרטי המחלה או הטיפול לתורן הנכנס. גם

רופאים בכירים ומנוסים, נעלם מבינתם הרעיון לשלוח מטופל לבדיקות יותר מקיפות, ואף כשעושים זאת, לא מצליחים לפענח אותן נכונה.

חשוב לי להדגיש שלא מדובר ברשלנות! אלו הם אנשים אכפתיים שרוצים לעזור - אך אין בידם לרפא! - רוצים, אבל כל כך מוגבלים!

על בשרי חשתי שאין לבטוח בבדיב, והידיעה הזאת מביאה רוגע ולא פחד. אנחנו לא פוחדים מה יעשו לנו, אלא בוטחים ונשענים על מי שאחראי באמת ובבלעדיות.

ראיתי בחוש, שאנשים יוצאים מבית החולים בריאים רק בזכות רופא כל חי, שרק הוא 'מלך ממית' - ומחיה, ורק אליו כדאי וראוי לייחל.

בכבוד רב, חנניה לוי, ירושלים

לא חבל, כן חלב

מספר חיים מאיר מבני ברק:

אצלנו בבית, חלב זהו אחד מהמצרכים שנגמרים בקצב מסחרר. ברוך ד' אני בן למשפחה ברוכה ילדים, וכלנו רגילים לשתות חלב בכל בוקר. בקר אחד גלינו שנגמר החלב. "חיים, רוצ בבקשה לקנות חלב", אמרה לי אמא. מכיון שאני הייתי מארגן הראשון, יכלתי להספיק עוד מצוה על הבקר. אמא נתנה לי ארבעים שקלים. "תביא ארבעה קרטונים מהסוג הגדול, קח את העגלה", היא הורתה לי. במכלת ראיתי שכל קרטון חלב עולה עשרה שקלים ושלש עשרה אגורות.

'חבלי רק בגלל הפמה אגורות האלה, לא אוכל להביא לאמא בדיוק מה שבקשה!' חשבתי. הכנסתי את היד לפיס רק כדי לודא שבאמת אמא הביאה לי ארבעים שקלים ולא יותר, ואכן היו שם רק שני שטרות של עשרים. רגע, רגע! פתאום האצבעות שלי חשו במשהו עגל ומתכת, ועוד אחד... ועוד... מה זה? אני לא רגיל ללכת עם מטבעות בכיסים! לקחתי ארבעה קרטונים, הלכתי לשלם, ואז נזכרתי! יום לפני כן נסעתי עם חבר שלי באוטובוס, ושלמתי עבורו ברב קו שלי. היו לו רק שלשה שקלים, וזה מה שהוא שלם לי בינתיים. הבקר לבשתי את המכנסים שלבשתי אתמול, וכך המטבעות לא הלכו לאבוד במכונת הכביסה, אלא באו לשמוש מיד...

הסעה אישית!

מספר יוסי מביתר:

אני גר בביתר, ולומד בתלמוד תורה שממקם בבית שמש, ברמה ד'. בכל יום יש לי הסעה הלוך וחזור. הספור קרה לפני כשנתיים, כאשר עדן לא נפתח קו אוטובוס ישיר מביתר לרמה ד'. בודאי תבינו כמה היה זה מסבך, בקר אחד, כשאחרתי את ההסעה. ידעתי שעכשו אני צריך לנסע בשני אוטובוסים:

אוטובוס אחד לבית שמש, ואחריו אוטובוס פנימי בתוך בית שמש. מהנסיון שלי ידעתי שאורך הרבה זמן עד שהאוטובוס לבית שמש מגיע, ואחרי כל הנסיעה, מי יודע כמה זמן אצטרך להמתין לאוטובוס הפנימי... אך לא היתה לי ברירה, וזה מה שעשיתי: חכיתי לאוטובוס לבית שמש, והוא דוקא הגיע די מהר והנה, באמצע הנסיעה התחיל לצאת עשן מהאוטובוס. הנהג עצר בכביש בין עירוני, וכל הנוסעים ירדו מיד. והנה, מאחד מקלי הרכב שעבר שם, הציץ מלמד מהתלמוד תורה שלי וקרא לי: "אתה צריך לרמה ד', נכון?" כך ד' שלח לי רכב שחסף לי את כל העכוב, הביא אותי במהירות לתלמוד התורה, ומנע ממני שעה של בטול תורה!

אופס, נתקע... בזמן!

מספר יודי פיין מירושלים:

אחר צהרים אחד, ראיתי שאמא שלי צריכה קצת מנוחה, והצעתי שאצא עם הקטנים לגנה. אני כבר יודע לשמר על הילדים, וכשאני יוצא אתם, אמא שלי יכולה להיות רגועה. גם בשבילי זו שעה של משחק וחוויה, וכך כלנו נהנים. התחלנו להתארגן, אך לאח שלי בן השלש כבר לא היתה סבלנות. הוא פתח את דלת הבית וחמק החוצה, ובלי לחשב פעמים (בעצם, בלי לחשב בכלל...) - לחץ על כפתור המעלית. אצלנו זה ברור, שילדים לא משתמשים במעלית לבד. בודאי לא במעלית של הבנין שלנו, שהיא ישנה ועושה הרבה בעיות. בנס, בדיוק אז הצצתי החוצה וראיתי את אחי נכנס למעלית. כשהוא ראה אותי, הוא מהר לצאת אלי. כך הוא הצליח לצאת ממש תוך כדי שהדלתות נסגרו. אחרי שהמעלית נסגרה, בא שכן ורצה להזמין אותה, ו- אופס! המעלית לא הגיבה. שוב נתקעה! חבנקתי את אח שלי בהתרגשות: "נס שיצאת! רגע לפני שהמעלית נתקעה!" הוא אולי לא הבין על מה החגיגה, אבל אני הבנתי שד' שלח אותי להציץ החוצה ברגע הנכון.

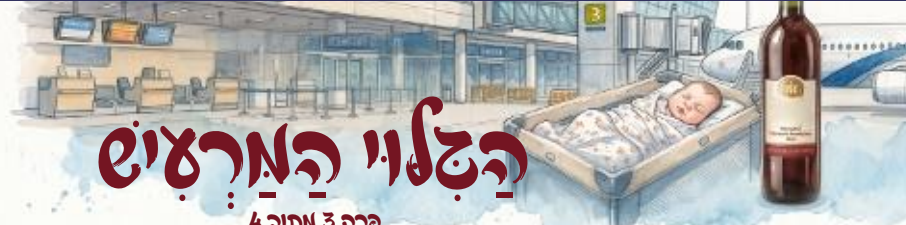

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנודע הרב קלמן רוזנברג שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הנכם לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

הכלוא הארעים

פרק 3 מתוך 4

תקציר: המוחל הרב שרולי קובל מבקש להקדים את הברית של התינוק הגוי לשעה שלוש בצהריים, עקב הסעת הוריו לשדה התעופה. בדרך הוא חש ששוכח משהו חשוב...

מספר הרב יעקב דייוד מאופקים:

בחול המועד סוכות האחרון נסעתי לפתח תקווה לבקר את ראש הישיבה שלי. סיכמתי איתו מראש שאגיע, אך לצערי שכחתי לשאול מהי הכתובת המדויקת. יצאתי לדרך, החלפתי כמה אוטובוסים, ולבסוף עליתי על קו 292 הנוסע מבני ברק לפתח תקווה. כל הדרך ניסיתי להתקשר לראש הישיבה כדי לברר היכן עליי לרדת, אך השיחה לא נענתה. צלצלתי שוב ושוב, ולפתע, אחרי צלצולים רבים, ענה לי ראש הישיבה. כשאמרתי היכן אני נמצא, הוא ענה לי מיד: "בדיוק שם עליך לרדת".

רק לאחר מכן התברר לי הסיפור המלא: ראש הישיבה אירח בחורים בסוכתו עד שעה מאוחרת בלילה, ולאחר תפילת שחרית הלך לנחו, ולא שמע את הצלצולים החוזרים ונשנים. ודווקא אותו רגע מדויק שבו התעורר וענה לשיחה - היה הרגע שבו הגעתי למקום המדויק, שם הייתי צריך לרדת מהאוטובוס.

באותו רגע נפל האסימון: הבנתי שניתנה לי משמייים הזכות להיות את ההשגחה הפרטית במוחש, כנראה בזכות היותי מפיץ עלוני "השגחה פרטית" במקום מגורי. שום דבר לא מקרי. גם צלצול טלפון שלא נענה במשך דקות ארוכות, יכול להיות מתוזמן בדיוקנות מופלאה על ידי ההשגחה העליונה, כדי להוביל אדם בדיוק למקום שבו הוא צריך להיות.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011-300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

× המקום: בית שמש, שכונת רמה ג'

× נקודת החלוקה: בית הכנסת "היכל התורה", בית הכנסת המרכזי הליטאי של השכונה

בבית הכנסת "היכל התורה", בין עשרות העלונים המתחלפים מדי שבת על גבי הדוכן, מצליח עלון "השגחה פרטית" לכבב בזכות עצמו. הרב נ', המפיץ בשכונה, מספר שדווקא כאן, בתוך השפע הרב של החומר הכתוב, בולט העלון הזה בכך שאנשים באמת מחכים לו.

הוא נזכר ברגע מיוחד: בכניסתו לבית כנסת אחר, קידם אותו הגבאי בפנים שמחות פחות, חושש מעלונים שיתגלגלו לגניזה בחינם. אך ברגע שזיהה בידי את עלוני "השגחה פרטית", השתנתה הגישה כליל: "מזה תניח כמה שתצדק", אמר למוד ניסיון, שהרי מעולם לא נותר עותק אחד מיותר על שולחנות בית הכנסת.

גם ברחוב הקסם פועל: עובר אורח שראה את הרב נ' נושא עלונים, התנדב מיד לחלק מהם בעצמו. ובבית כנסת נוסף, שבו נאסרה הכנסת כל עלון, אושר 'חריג' יחיד - העלון של "השגחה פרטית", כי כפי שהגדיר זאת רב בית הכנסת - אין זה עלון פרטי, אלא עלון של הקב"ה וכלל ישראל כולו.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותוודח חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

מפיצים וזוכים

לשנה טובה ומבורכת!

קח לך את ההבטחה של רשב"י! התנא האלוקי רשב"י מבטיח מפורשות בזה"ק (פר' תרומה כח ע"ב)

שהמזכה את הרבים

מקבל מפתחות

של 70 אוצרות.

אנחנו גם נתפלל עליך בתפילה מיוחדת בכל ער"ה על ציונו של בעל חובות הלבבות!

02.30.11.5.11 התקשרו כעת:

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

× להצלחה ברוחניות שלמה בן נעמי
× להצלחת נוי בת אפרת

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.

ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
18:23	18:39	18:32	18:43	18:38	19:05
19:34	19:37	19:36	19:36	19:33	20:02
20:14	20:13	20:14	20:14	20:09	20:44

כניסת שבת
מוצאי שבת
מוצ"ש ר"ת